

Forfatter: Larsen, Thøger

Titel: Ved Vinduet

Citation: Larsen, Thøger: "Ved Vinduet", i Larsen, Thøger: *Fire digtsamlinger 1904-1912*, udg. af Lotte Thyrring Andersen, Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1995, s. 9. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/text/adl-texts-larsenthfiredigt-shoot-workid54706.pdf> (tilgået 24. april 2024)

Anvendt udgave: Fire digtsamlinger 1904-1912

Ved Vinduet

Ved Vinduet sad jeg en Dag i Vaar
og saa paa min Moders falmede Haar.

Solen skinned, og Gøgen gol.
Min Moder sig hvilte en Stund i sin Stol.

Og Engen var grøn, og Himlen var blaa.
Kun svagt hendes Øjne Farverne saa.

Og Træet sprang ud i den lysende Maj.
Men Moder var falmet og vaaredes ej.

Da greb mig om Hjertet Følelser milde:
Nu var det for hende i Livet saa silde.

Den Gang, hun var ung, da fødte hun mig.
Og siden hun falmed og vaaredes ej.

Jeg stirred saa højt, som Himlen sig hvalv,
men stille i Hjertet mig Graaden skjalv.

Jeg tænkte: »Du gode, du gamle Mo'r!
I Skjul har du virket som Myren i Jord.

»Fra Kinden var glat og Haaret sort
har du nuslet og puslet Livet bort.

»Du har nuslet og puslet saa mange Aar,
til dit Hoved fik mange hvide Haar.

»Til Smuld og Smaating bandt du din Færden,
at lægge mig tryggeste Grundvold i Verden.

»Saa hvil dig og glæd dig, gamle Mo'r,
før Nattesøvnen hos Moder Jord.

10

»Saa slip nu af Hænde Dagværk dit,
og lev engang stille og stort og frit.« - -

Men Moder hun drømte med Øjne milde,
hendes Vaardag var slukt, og nu var det silde.

Hun havde med Smaatings-Nisserne stridt,
mens Aarene randt. *Der* var intet frit.

Hun havde sin smuldrende Gerning gjort,
mens Aarene randt. *Der* var intet stort.

Hun havde med Døgnkævlet brudt sit Snille,
mens Aarene randt. *Der* var intet stille.

- -Nej, Vaaren var sejlet sin Solskinsvej,
min Moder var falmet og vaaredes ej.

Hendes Tanker øste af Døgnlivets Kilde,
hun nusled og pusled, skønt nu var det silde.